

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת תזריע מצורע

כ"ז ניסן שנת
תשפ"א לפ"ק

שנה 1, גליון 12

יוצא על ידי מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

בְּתוֹךְ כֶּךָ בָּא אֶחָד וְרִץ וַיִּצְעַק: רְבוּנוּ שָׁל
עוֹלָם! שְׁמַע תְּפִלָּתי. אִם זֶה יָבוֹא לְעוֹלָם,
מָה לִּי לַעֲשׂוֹת עוֹד, וְעַל מָה בְּרֵאתָנִי? וְזֶה
הָיָה הַסְּמִיךְ מ"ם. (הִינּוּ זֶה שֶׁצִּעַק כָּל זֶה הָיָה
הַסְּמִיךְ מ"ם בְּעֶצְמוֹ).

כי כל הדבר שהסמ"ך מ"ם עושה הוא
רק להפיל את האדם לעבירות רחמנא לצלן,
אבל לרבינו הקדוש יש כח להחזיר כל אחד
לקב"ה, לרבינו יש שפה לכל יהודי שיוכל
להתנתק בחזרה מהסמ"ך מ"ם, רבינו מחזק
כל אחד שלא יאבד עשתונות כשהוא עובר
מרירות וקשיים בחיים, לכן הסמ"ך מ"ם
זעק:

"אם זה יבוא לעולם, מה לי לעשות עוד,

<<<

שבת קודש פרשת תצוה, שושן פורים, שנת תשפ"א לפרט
קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בויליאמסבורג יע"א; בבוקר
לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך בספורי מעשיות,
מעשה ז, מזבוב ועכביש [חלק ה].

ממשיך רבינו ומספר:

וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עֶצְמוֹ: מֵאַחַר שֶׁכָּבַר כְּלָה זְמַן
רַב בְּשִׁבְלִי זֶה, שִׁימַתִּין עוֹד עַד אוֹתוֹ הַיּוֹם
וְאוֹתוֹ הַחֹדֶשׁ, וְאִזִּי עָשָׂה לוֹ הַחֶכֶם-בֶּן בְּנ"ל,
וְעָשָׂן אוֹתוֹ עִם הַקְּטָרֶת, בְּנ"ל, וְהִתְחִיל לְרֵאוֹת
אֲפָלוֹ מַה שֶּׁהָיָה נַעֲשֶׂה עִמּוֹ קִדְּם הַלְדָּה, בְּעֵת
שֶׁהָיָה הַנְּשֻׁמָּה בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וְרֵאָה שֶׁהָיָה
מוֹלִיכִין הַנְּשֻׁמָּה שְׁלוֹ דֶּרֶךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְהָיָה
מְכַרְיִזִּין וְשׂוֹאֲלִין: מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ לְלַמֵּד הוֹב עַל
זֹאת הַנְּשֻׁמָּה יָבוֹא. וְלֹא הָיָה נִמְצָא אֶחָד לְלַמֵּד
חֹב עָלֶיהָ.

פינת החינוך

מתוך הקונטרס "היהדות היא יפה"

כל הילדים מקשיבים למה שמדברים

מאוד קשה לעבוד עם ילדים
כי לא רואים לאן העמל הולך, לא
רואים מיד לאן הלכו כוחותי,
מה פעלו שיעוריי? להיכן הלכו
דרשותיי? לא רואים מיד מה
פועלים יכול להיראות למורה על
ילדה מסוימת שהיא הילדה הכי
טובה, היא מקשיבה, ועל ילדה
אחרת שהיא לא מקשיבה, אבל

מילה שמדברים; ילד שומע אפילו
כשהוא עדיין לא יכול לדבר, היו
אמהות של תנאים שהביאו את
הילד הקטן שלהן בעריסה לבית
המדרש שלמדו שם תורה, הן רצו
שהילד ישמע איך שלומדים, כמו
שמצינו (ירושלמי יבמות א, ו)
שאמו של התנא הקדוש רבי יהושע
בן חנני' היתה לוקחת אותו לבית
המדרש כשהוא שכב עדיין בעריסה
שישמע את הלימוד, וצריך להבין,
מה ילד קטן כבר יכול להבין? וכי
הילד יכול לשמוע? הרי הילד עדיין
קטן, אלא שמזה רואים שילד שומע כל

זה לא נכון, שתיהן מקשיבות, לכל
מילה טובה שנותנים לילד, כל
שיחה יפה שמשוחחים עם הילדים
על הקב"ה, על אמונה, מידות,
צניעות, על להתלבש בעדינות,
כיבוד אב ואם, לא להכאיב לשני,
להיות מרוצה, כולם מקשיבים; כל
ילדה שיושבת בכיתה מקשיבה, רק
יש כאלה שמשתנות מיד ויש כאלה
שקולטות רק אחר כך.

ואותו דבר עם ילדים קטנים,
הרבה פעמים האמא חושבת: אני
מדברת לילד והילד לא שומע,
אבל זה לא נכון, הילד שומע כל

ועל מה בראתני?!

והשיבו לו: זאת הנשמה צריכה לירד
להעולם בוראי, ואתה חשב לך עצה. והלך לו.
והוליכו את הנשמה עוד דרך עולמות,
עד שהביאו אותה להבית-דין של מעלה כדי
להשביע אותה שתירד להעולם. ואותו האיש
עדין לא בא, ושלחו אחריו שליח, ובא והביא
עמו זקן אחד, שהיה כפוף בדרך הזקן, שהיה
מכיר עמו מכבר (הינו שהבעל-דבר היה לו
הפרות עם זה הזקן הכפוף מכבר), ושחק
ואמר: כבר נתתי לי עצה. רשאי הוא לילך
להעולם.

מוהרא"ש זכרונו לברכה כותב (ספר נהרי
אפרסמון): "מה העצה שהם מצאו לעצמם?
'צחוק' - צוחקים מרבינו, ומזלזלים בספריו".
כמו שרבינו הקדוש אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א,
סימן קלא): "שמעתי בשם הבעל שם טוב, שאמר:
"אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות
נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני
העינים, ומעכבת מלראות אורות גדולים".
מוהרא"ש היה אומר תמיד שזה סובב על אחד
שמגיע לרבינו ושומע את העצות היפות ואת

ההתחזקות איך אפשר לחיות חיים טובים ואיך
אפשר להחזיק מעמד - עם עצמו, עם הפרנסה,
עם האישה, עם הילדים ועם מה לא וכו' וכו';
כי הרי לרבינו יש עצות על כל צעד ושעל,
אבל - אוי ואבוי: "היד הקטנה מסתירה הכל!"
כשהמקורב החדש פוגש לך והלץ שואל אותו:
"היכן אתה מסתובב?" והמקורב עונה שהוא
מצא פינה מאירה ששם הוא שואב חיות והוא
התחיל לחיות וכו' וכו', עושה הלץ תנועת
ביטול עם ידו והמקורב הטרי כבר חושב וכו'...
על זה הבעל שם טוב הקדוש זעק: "אוי ואבוי";
ועל זה באמת צריכים לזעוק: "אוי ואבוי, אוי
ואבוי".

בכל דור יש 'זקנים'

בכל דור יש 'זקנים' שצוחקים ומתלוצצים
מרבינו, לכן צריך להיזהר מהם מאוד כי הם
יכולים להחליש את האדם שהוא יאבד את כל
האור של רבינו.

צריכים לברוח מליצנות עוד יותר מאש, כמו
שהזהר הקדוש אומר (פרשת וישב, קפה:): "מכאן
אמרו יפיל בר נש גרמיה לאשא או לגובא

בכבוד השני; מספרים מה עשו
בסדום, שלא הרשו לתת צדקה,
היה אסור להתחלק עם האוכל
שהביאו להפסקה, היה אסור לתת
לשני, ומי שנתן משהו לשני, זרקו
אותו מהעיר; ולאחר מכן הסיפור
של אבימלך; הסיפור של העקדה;
הסיפור של לידת יצחק; כאלו
סיפורים יפים, אבל כדי למסור את
זה צריך להיות מוכנים מתחילת
שבוע, אי אפשר סתם להיכנס
לכיתה בלי לדעת מראש באופן
ברור מלפני כן מה הולכים ללמוד
באותו יום.

להתכונן על מה היא תדבר השבוע,
אי אפשר ללמד עם ילדים כשלא
התכוננו.

היום מאוד קל להכין את
הפרשה; כי יש הקלטות של
מלמדים שמסבירים את הפרשה
מאוד יפה עם כל המדרשים. אפשר
לשמוע את זה ולהוציא משם על
מה לדבר, ולחלק את הפרשה לכל
השבוע.

השבוע הוא פרשת וירא, ויש
לנו פרשה יפה עם סיפורים מאוד
יפים, הסיפור של סדום, העקדה
וכן הלאה. יכולים לחלק את זה לפי
סדר, יום אחד מדברים על זהירות

כל מילה שמדברים, הילד לא יכול
להביע את זה, אבל הוא שומע הכל,
ובודאי בילדים גדולים שנראה שהם
לא מקשיבים, הם שומעים הכל וזה
יעזור להם בחיים.

להכין מה שהולכים לדבר בכיתה

אני מבקש ממכם מאוד, תכינו
את הלימודים מראש, מורה חייבת
להיות מאורגנת בתחילת שבוע
ולדעת מה היא תלמד כל יום עם
הילדות, לדוגמה מורה שמלמדת
קריאה צריכה להתכונן כמה
קריאה היא תלמד השבוע, והמורה
שמלמדת את הפרשה צריכה

דנחשין ועקרבין, ולא יתמסר בידא דשנאווי", שאדם יפיל את עצמו לאש או לבור של חיות מפחידות מאשר ליפול לידיו של רשע שרוצה להרע לו.

גם צריך לדעת שלא תמיד הלצים הם מבחוץ, לפעמים יכול להיות שלא שמים לב להיזהר מלצים מבפנים שנמצאים ליד הצדיק. אצל מוהרא"ש בבית המדרש היה אברך שהיה לבוש עם כל הלבוש החסידי, באמצע השבוע לבש שווארצע זאקן (גרביים שחורות) ובשבת וויסע זאקן (גרביים לבנות), עם זקן ארוך וכו', הוא היה נראה מהתלמידים הקרובים... ופעם אחת הוא הגיע אלי ואמר: "אני יודע בבירור שמוהרא"ש קורא את כל העיתונים החילוניים... ולמוהרא"ש יש אינטרנט..." אותי לא עניין מה שהוא אמר בכלל, אני רואה איך שמוהרא"ש מביא אותי להשם איך מותר להקשיב לו?! אחר כך התוודעתי מאחד המפיצים היכן מוצאים אותו לצערנו, מוצאים אותו במקומות של עבירות, במקומות מלוכלכים השם ישמרינו! ו'הוא' יגיד לי את הדעות שלו על הצדיק...!?

צריך להיזהר מאד לא לשמוע מה שהלצים מדברים, כשאתה שומע אחד שמתחיל לדבר נגד רבינו ותלמידיו הקדושים - תלך ממנו, אל תקשיב למה שהוא מוכר, כי הכח של ליצנות הוא מאד גדול, הוא יכול חס ושלום לעקור את כל החיות שאתה מקבל מרבינו, רחמנא לצלן. אלא, כל זמן שזה ההורים, אבא ואמא שלא יודעים מהי 'ברסלב', הם שמעו 'לשון הרע' על רבינו והם מדברים איתך נגד רבינו, צריך להתנהג בדרך ארץ אליהם, מקשיבים למה שההורים אומרים ולא עונים בחזרה, אבל כשמדובר על סתם אדם שמדבר נגד רבינו, נגד צדיקים, אסור להקשיב לו.

ואפילו אם הלץ הוא אחיך הגדול ממך, בזה אתה לא צריך לכבד אותו, אמת שכתוב בתורה (שמות כ, יא): 'כבד את אביך ואת אמך, וחז"ל דרשו על זה (כתובות קג.): "לרבות את אחיך הגדול", אבל אין הכוונה כשהוא לץ ומדבר נגד צדיקים.

היד הקטנה מסתירה הכל

וראש הישיבה שליט"א אמר: בימינו יש פירוש חדש על המילים של הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו שאמר: "אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים, ומעכבת מלראות אורות גדולים". לדאבוננו יש לנו היום צרה, שהיא הטלפון, שאפשר לראות שם את כל הלכלוך של כל העולם רחמנא לצלן, והכל שם חתיכה אחת של ליצנות וניאוף רחמנא לצלן, ובהחלקה אחת עם היד על המסך אפשר ליפול לשאול תחתית רחמנא לצלן, ולזה מתכוון רבינו בשם הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו, שהעולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, ואדם יכול לזכות לכל המדרגות, וכשחיים עם השם, ולומדים את התורה הקדושה ומתפללים שחרית, מנחה ומעריב, וחוטפים מצות ומעשים טובים זוכים למדרגות הכי גבוהות, מתאחדים עם הקב"ה, אבל "היד הקטנה מסתירה הכל", כשנהיים מכורים לטלפון, וכל הזמן מחליקים על זה עם היד, נופלים מסכנים לתוך הידים של היצר הרע, לכן צריך לבקש הרבה מהקדוש ברוך הוא: "רבנו של עולם, אני כל כך דבוק לטלפון שלי, תעזור לי שאוכל להתנתק מזה, שלא אהיה עסוק עם זה כל היום, אני יודע שזה מביא אותי לדברים רעים, וזה גורם שאפול לעבירות, תן לי כח שאעזוב את זה", עם הרבה בקשות מהשם נזכה לבסוף לחיים טהורים.

גילוי שכינה

רבי נתן הקדוש זכרונו לברכה אמר: מי שיצעק לקדוש ברוך הוא ארבעים יום לפני פורים: "הצילני מקלפת המן ועמלק וזכני לקדשת מרדכי ואסתר", יזכה להרגיש בשעת קריאת המגילה את האור של מרדכי ואסתר. להרגיש את האור של מרדכי ואסתר זה דבר מאד גדול, אבל אדם שהולך כל יום ל'התבודדות', הוא משיח את ליבו להשם, כל דבר שעובר עליו הוא מספר להשם, האדם הזה זוכה למדריגה יותר גבוהה והוא זוכה ל'גילוי שכינה', הוא מרגיש את הקב"ה בעצמו.

בעולם מקובל ש'גילוי אליהו' הוא מדריגה גבוהה, צדיקים גדולים זוכים שאליהו הנביא מתגלה אליהם, אבל אפשר לזכות למדריגה גבוהה הרבה יותר המדריגה הכי גבוהה 'גילוי שכינה', שהקדוש ברוך הוא בעצמו מתגלה אל האדם, וכשאדם משוחח הרבה עם השם, הוא מתחיל להרגיש את ההקדוש ברוך הוא עם כזה בהירות כמו שהוא רואה את השם.

כשחיים עם 'אמונת חכמים', חיים עם רבינו הקדוש זוכים שרבינו מחזק אותנו שנוכל להחזיק מעמד בכל הזמנים הקשים, כמו שראינו לפני שנה תקופה כזאת, כשהיו הימים הסוערים, בתחילת מגיפת הקורונה השם ישמרנינו, אז שכל המוסדות היו סגורים, ורבינו חיזק אותנו שנוכל להחזיק מעמד, שנוכל להמשיך לחנך את ילדינו. היום כולם אומרים שהם החזיקו מעמד וכו' אבל באו ונדפדף את הדף אחורה ונראה מי המשיך בחינוך הבנים והבנות ומי לא, וכל זה בזכות זה שיש לנו את רבינו הקדוש שנותן לנו שכל וכח איך לעבור את כל הזמנים הקשים.

הקדוש ברוך הוא יעזור שנחיה עם רבינו ונציית לרבינו, ונזכה שיהיה לנו חיים יפים.

והנניח את הנשמה וירדה להעולם. והיה רואה כל מה שעבר עליו מתחלה ועד סוף, ואיך נעשה מלך, והמלחמות שהיה לו וכו'.

(ולקח שבויים, ובתוכם היה יפת-תאר, שהיה לה כל מיני חן שבעולם, רק שזה חן לא היה מעצמה, רק שהיה תולה עליה הדומיט, ואותו הדומיט היה לו כל מיני חן, ומתחמת זה נדמה שיש לה כל מיני חן. ועל אותו הקר אינם יכולים לבוא, רק חכמים ועשירים וכו') (ויותר לא הגיד), ויש עוד הרבה מאד בזה. (מן ולקח שבויים עד הסוף לא נכתב פראוי כמו שספר).

מזמור לדוד בברחו וכו'. מה רבו צרי רבים קמים עלי. ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי וכו'. תפרש היטב את כל המזמור והבן היטב. ותראה איך שם מרומז כל המעשה.

אנו נמצאים היום ביום קדוש מאד, יום 'שושן פורים'. פורים הוא זמן של שלום, זמן שמבקשים סליחה אחד מהשני, לכן צריכים להתחזק להתאזר בסבלנות, לא לריב עם אחרים, ולא לבזבז את כל הפורים עם מחלוקת 'היכן נלך לאכול את הסעודה' וכדומה, אם אשתך רוצה לאכול אצל הוריה תלך להוריה, אם אביך מזמין אותך לסעודה אצלו תלך אליו, אל תעשה מחלוקת מזה, פורים הוא לא זמן שצריך להגיע לרבינו, פורים הוא זמן לעשות שלום עם כל אחד, לכן תלך לאכול את הסעודה היכן שמזמינים אותך.

רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): "ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד, ח): נתתה שמחה בלבי", שמחה פירושה שיש שמחה בלב, 'שמחת פורים' היא לא מה שאנשים מסוימים חושבים, לחסום כבישים, לדקור עם סכינים, לשבור חפצים וכדומה, 'שמחת פורים' הכוונה להיות שמחים בתוך הלב, שלא שונאים יותר אף אחד ומבקשים סליחה אחד מהשני.